

poušť, a nakonec i celý svět. A nastane noc. Chladná a ne-
lítostná pouštní noc.

Život je strašný boj, napadlo ho znovu, když se jeho oči
vply do temnoty v dálce. Anebo vzrušující hra.

Ať tak či tak, život je každopádně úžasná věc. Úžasná...

Úsměv na tváři se mu ještě rozšířil.

Konečně...

Konečně byl schopný cítit něco víc než jen prázdnotu
a nenávist. I když už dávno přestal být člověkem, potrestal
všechny, kteří mu kdy ublížili, a dostal, co chtěl, teprve teď
měl opravdový důvod proč žít. Všechno dávalo dokonalý
smysl. Bylo to skutečně úžasné.

Snad poprvé za celý život cítil něco jako štěstí.

Z myšlenek ho vytrhl veselý výkřik, který následovalo
šplouchání vody. Nemusel ani otáčet hlavu, aby věděl, co
se děje, ale přesto se otočil. Kousek od něj si ve vlnách hráli
dva chlapci. Stříkali na sebe vodu, každou chvíli mizeli pod
hladinou a zase se objevovali, smáli se a užívali si poslední
zbytky dne.

„Fiore, pojd' za námi!“ zavolal na něho jeden z nich, ten
menší, když zachytil jeho pohled. „Pojd' se s námi koupat,
voda je senzační!“

Chlapec se nesmírně podobal své matce královně No-
emi, Fiorově sestře, a ve svých devíti letech vypadal spí-
še jako dívka než hoch. Měl rozčuchané černé vlasy, které
smáčela slaná voda, zdravě opálenou pleť a velké nádherné
oči, i když jejich barvu nezdědil ani po matce, ani po otci,
ale po svých předcích z Chrámu. Po těch předcích, kteří
byli obdařeni podivuhodnou silou, jež přecházela z gene-
race na generaci. Měl oči barvy písku, které se na slunci
zlatavě leskly. Takové oči neměl nikdo jiný než přímí po-
tomci Chrámu. Byly to oči, které v sobě ukrývaly moc.
Moc, která se v chlapci bohužel ještě neprobudila, což Fi-
ora trochu znepokojovalo. On sám v jeho letech dokázal

svou sílu využívat téměř naplno a jako syn velebně se
účastnil všech chrámových povinností.

I když se chlapec ani trochu nepodobal svému otci,
nejspíš po něm zdědil jeho neschopnost probudit v sobě
svůj dřímající talent. Nynější vládce, který se honosil titu-
lem soudce, musel nejprve zemřít a opustit své první tělo,
aby mohla být jeho moc osvobozena. Nejspíš za to mohl
šok, který byl způsobený zničením prvního těla a přesíd-
lením duše do jiného. A ani pak nedokázal svou obrov-
skou sílu plně využít a ovládnout, ale to bylo zapříčiněno
spíše soudcovou vlastní nešikovností než čímkoliv jiným.
Chlapec na tom bude nejspíš podobně, napadlo Fiora leh-
ce rozmrzele. Možná mu potrvá ještě mnoho let, než se
jeho schopnosti ozvou, anebo bude muset napřed zemřít.
Jako soudcův syn by měl mít taktéž možnost žít třikrát,
jeho duše by měla být schopná ještě dvakrát změnit tělo,
takže se není čeho bát. Jednou se vše naučí a bude z něj vel-
ký vládce říše, soudce. On, Fiore, se o to postará, protože
to je teď jeho smyslem života. Je tady proto, aby vychoval
budoucího soudce a dohlédl na to, aby nebyl tak ubohým
vladařem, jako je ten nynější.

„Fiore!“ zavolal na něj hoch znovu. „Pojd' za námi
do vody!“

„Ne, vy pojdte za mnou na břeh, můj pane!“ křikl se
smíchem. „Začíná se stmívat. Je čas jít zpátky!“

Ano, udělá všechno pro to, aby z tohoto chlapce nebyl
hloupý neschopný soudce, jako je jeho otec. Udělá z něj
nejmocnějšího vládce, jaký kdy žil, i kdyby to mělo být tře-
ba až za sto let. Času na to mají dost. Chlapec má před
sebou celý život a poté další dva a Fiorovo vlastní tělo pře-
stalo stárnout už dávno. Díky nynějšímu soudci přestal být
člověkem, ztratil svobodu a mnoho dalšího, ale získal něco
jako nesmrtelnost. Dokud budou žít soudcovi potomci,
bude žít i on. A soudce měl už nyní tolik dětí, že mu byla